

6. Kwestia „królowania”; „Ci ożyli i panowali z Chrystusem przez 1000 lat”

Kwestia „królowania”

Zanim mówić będziemy o królowaniu z Chrystusem w okresie Millenium, najpierw kilka ogólnych uwag na temat „Królestwa” i „królowania”dzieci Bożych.

– Gdy pada termin „*Królestwo Niebios*” (por. Mt 5,19), czy „*Królestwo Boże*” (Mt 6,33), albo „*Królestwo Syna*” (Kol 1,13), pierwszym i najczęstszym skojarzeniem jest WIECZNOŚĆ, a więc stan zbawienia, radości i szczęścia na Nowej Ziemi. Takie schematyczne podejście jest jednak mocno nieprecyzyjne i z tego powodu bardzo mylące, gdyż pomija ziemski okres „*Królestwa Niebieskiego*”, które już od niemal dwóch tysięcy lat istnieje i funkcjonuje na Ziemi! Oczywiście, jako lud Boży Nowego Przymierza z tęsknotą „*oczekujemy synostwa, odkupienia ciała naszego*” (Rz 8,23; 1 Kor 15,50-54) i nastania Wieczności, która była i jest przedmiotem nadziei i tęsknot ludu Bożego wszystkich czasów (Hbr 11,13-16.39.40).

– Ale „*Królestwo Niebieskie*”, o którym Pan Jezus powiedział, że „*jest pośród was*” (Łk 17,20.21), to DZISIEJSZA, DUCHOWA RZECZYWISTOŚĆ. W osobie Syna Człowieczego „*Królestwo Niebieskie*” przyszło na świat (Łk 11,20), a jego Król – Chrystus Jezus (Obj 19,16; 1 Kor 15,25) – ogłosił zasady, na których ludzie mogą się stać obywatelami tego Królestwa (por. Łk 18,17): „*A będąc pytany od Faryzeuszów, kiedy przyjdzie królestwo Boże, odpowiedział im i rzekł: Nie przyjdzie królestwo Boże z postrzeżeniem. Ani rzeką: Oto tu, albo oto tam jest; albowiem królestwo Boże wewnątrz was jest*” (Łk 17,20.21 BG).

– Istniejące w trudnych ziemskich warunkach „Królestwo Niebieskie” (Mt 13,24-30.36-43), zмага się z wielu trudnościami, a jego obywatele spotykają liczne przeciwności i uciski – są lekceważeni i wyśmiewani, nienawidzeni i prześladowani, a nawet zabijani (2 Tes 1,4.5; Obj 1,9). Ale też odnoszą wspaniałe zwycięstwa nad własną słabością, nad przewrotnością innych ludzi i nad szatanem (DzAp 14,22; 2 Ptr 1,10.11; por. 2 Kor 4,5-18; Jak 4,7). Moc i możliwości obywateli Królestwa Niebieskiego ujawniają się szczególnie w działalności misyjnej, która jest budowaniem Królestwa Bożego. W 1 Liście Piotra 2,9 czytamy: *„Ale wy jesteście rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym, abyście rozgłaszali cnoty tego, który was powołał z ciemności do cudownej swojej światłości”*.

– Zwiastowanie Ewangelii i ogłaszanie zasad Bożej Prawdy, jest równocześnie burzeniem tego wszystkiego, co obce Bogu i co jest przeszkodą na drodze do zbawienia. Prosta, zrozumiała i konkretna nauka Pisma Świętego ukazuje cały bezsens i słabość niebiblijnych poglądów i wierzeń, falsyfikuje je i odrzuca: *„Gdyż oręż nasz, którym walczymy, nie jest cielesny, lecz ma moc burzenia warowni dla sprawy Bożej; nim też unicestwiamy złe zamysły. I wszelką pychę, podnoszącą się przeciwko znajomości Boga, zmuszamy wszelką myśl do poddania się w posłuszeństwo Chrystusowi”* (2 Kor 10,4.5); *„Zwycięzcy i temu, kto pełni aż do końca uczynki moje, dam władzę nad poganami. I będzie nimi rządził laską żelazną, i będą jak skruszone naczynia gliniane”*. (Obj 2,26.27).

W momencie, gdy zakończy się zwiastowanie Ewangelii i do Królestwa Niebieskiego wejdzie ostatni z jego obywateli, a Ojciec pošle Syna, by wzbudził od umarłych i przyprowadził do Niego z Ziemi na okres „tysiąca lat” wszystkie Jego dzieci – rozpocznie się ostatni etap „królowania” zbawionych z Chrystusem:

„Ci ożyli i panowali z Chrystusem przez tysiąc lat”

Werset Obj 20,4 nie pozostawia wątpliwości co do tego, że w okresie Millenium wciąż trwać będzie Królestwo Chrystusowe. Myśl, którą wyraża ap. Jan, pokrywa się dokładnie ze słowami ap. Pawła, który w 15. rozdziale Listu do Koryntian pisze, iż Jezus Chrystus przekaze Królestwo Ojcu dopiero wtedy, gdy zakończy się ostatecznie wielki bój ze złem. – A więc dopiero po Tysiącleciu, gdy szatan wraz ze swymi demonami oraz niesprawiedliwymi ludźmi zostanie unicestwiony w „jeziorze ognia” (Obj 20,14.15); gdy zniszczona zostanie także śmierć!

Zniszczenie wszelkiego zła oraz śmierci, będzie nie tylko ostatecznym triumfem Jezusa Chrystusa, ale także ostatecznym uwolnieniem Wszechświata od zła i wszelkich jego skutków. Gdy to się stanie, zwycięski Król, któremu Ojciec po wzbudzeniu Go od umarłych oddał wszystkie kompetencję i pełnię władzy (Mt 28,18), przekaze Królestwo Bogu:

„Wreszcie nastąpi koniec, gdy przekaze królowanie Bogu i Ojcu i gdy pokona wszelką Zwierzchność, Władzę i Moc. Trzeba bowiem, ażeby królował, aż położy wszystkich nieprzyjaciół pod swoje stopy. Jako ostatni wróg, zostanie pokonana śmierć.

Wszystko bowiem rzucił pod stopy Jego. Kiedy się mówi, że wszystko jest poddane, znaczy to, że z wyjątkiem Tego, który Mu wszystko poddał.

A gdy już wszystko zostanie Mu poddane, wtedy i sam Syn zostanie poddany Temu, który Synowi poddał wszystko, aby Bóg był wszystkim we wszystkich”

(1 Kor 15,24-28 BT).

Ale już *tysiąc lat* wcześniej, od momentu powtórnego przyjścia Jezusa Chrystusa – gdy zgromadzone „na wojnę w ów wielki dzień

Boga Wszchemogącego „ (Obj 16,14) niesprawiedliwe narody zginą w strasznym katakliźmie, diabeł i jego demony zostaną uwięzione na spustoszonej Ziemi, a odziani w nieskazitelność i nieśmiertelność sprawiedliwi zabrani do Boga, **wszystkie sprawy zostaną oddane w dyspozycję Chrystusa-Króla i nadejdzie czas Jego szczególnego panowania ze zbawionymi.**

Szkicując tę nową, zupełnie inną niż w doczesności sytuację, cytowany już wcześniej Zachariasz łyko napisał:

„Dzieje świata zawsze podlegały kontroli Bożej z racji ogólnego zwierzchnictwa Boga nad światem, którego jest Stwórcą i Dzierżycielem, jednakże nie w stopniu wyłączającym wolne działanie ludzi i ziemskich mocy duchowych, którym Bóg oddał ziemię we władanie na okres doczesnego porządku świata.

Nawet wówczas, gdy sprawy ziemi stawały się przedmiotem koniecznej ingerencji Bożej, dyktowanej miłością do świata i człowieka, związanej zwłaszcza z realizacją planu zbawienia, nie wyłączał Bóg całkowicie wolnego działania ludzi i demonów. Obecnie, wobec całkowitego

załamania się nadziei ludzi na trwałość i efektywność doczesnego porządku świata (obecnej postaci świata), jak również wobec ostatecznego dopełnienia się zła i ekonomii zbawienia – dalszy bieg spraw ziemskich przejdzie pod bezpośrednie i wyłączne kierownictwo Chrystusa... (Z. łyko, Nauki Pisma Świętego, s. 795).

Istotnie, panowanie Jezusa Chrystusa w Millemium jest całkowite. Wrogie siły zła – szatan ze swymi demonami oraz sprzymierzeni z nimi niesprawiedliwi ludzie – zostały spacyfikowane; „zebrani razem jak więźniowie w lochu [...] zamknięci w więzieniu” (Iz 24,21), oczekują już tylko na sąd i egzekucję (werset 22.). **Zlokalizowane na maleńkiej, znajdującej się w stanie chaosu planetce zło, nie będzie już mieć jakiegokolwiek wpływu na działanie zwycięskiego Chrystusa**

i zabranych przez Niego z ziemi zbawionych! Nie będzie swymi trującymi wyziewami zatruwać niebiańskiej atmosfery Królestwa Chrystusa!

I wtedy pewnie dominującym uczuciem, będzie radość zbawionych! – Uwolnieni od pokus diabelskich i ludzkich prześladowań, od ziemskich, skłonnych do grzechu i podatnych na choroby i cierpienie ciał; NARESZCIE WOLNI I W PEŁNI SZCZĘŚLIWI!

A do tego otworzą się przed nimi zupełnie nowe horyzonty, dane im będzie poznanie spraw dotąd zakrytych i otrzymają, dziś wprost niewyobrażalne możliwości! I wtedy, jako kapłani, będą głosić wielkość i chwałę Boga i Chrystusa-Króla, a poznając pochodzenie i historię zła oraz dzieje zbawienia, jako współsędziowie przygotowywać się będą na ostatni akt tragedii grzechu – dzień Sądu Ostatecznego.

Stanisław Kosowski

Duch Czasów 4/2006

